

Íme az ember!

Zsid. 2,17 *Ezért mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap legyen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.*

Fogalmunk sincs arról, mibe került az Úr Jézusnak e szavakat betölteni, esetleg csak halvány elképzelésünk lehet róla. Ha az Úr Jézus szenvedését mélyen megvizsgáljuk, arra az emberi következtetésre jutunk, hogy talán némely dologtól meg lehetett volna kímélni őt! De az Úr Jézus sem túl sokat, sem túl keveset vagy szükségtelenül nem szenvedett, mivel nem az ellenségének akaratából, hanem az Atyának akaratából szenvedett. Ezért a szenvedésének minden apró részlete különleges jelentőséggel bír, mondhatnánk „lét jelentőségű”. Tökéletesen emberré lett és helyettünk, minket helyettesítve szenvedett és halt meg. Időzzünk néhány pillanatig szenvedésének egyik mozzanatánál, hogy meglássuk, milyen jelentősége van ránk nézve.

Ján. 19,2-5 *A katonák tövisszörűt fontak, a fejére tették, a biborszínű köntöst adták rá. Aztán elé járultak, és így gúnyolták: „Üdvöz légy, zsidók királya!” Majd arcul ütötték. Pilátus ismét kiment, és így szólt hozzájuk: „Nézzétek, elétek vezetem. Értsétek meg: nem találok semmiben sem bűnösnek.” Jézus töviskoronával, bíborpalástban jött ki. Pilátus rámutatott: „Íme, az ember!”*

Ha meggondoljuk, milyen szörnyű bánásmódot kellett Jézusnak eddig az időpontig átélnie, akkor Ézsaiás szavait a legcélszerűbb idézni:

Ésa. 52,14 *Sokan csak iszonyodtak tőle, annyira torz, nem emberi volt külseje, emberhez nem méltó volt alakja.* („Nem volt neki alakja és ékessége” – a legmegvetettebb volt – (Luther szerint).

Miközben az Úr Jézus összetörten ott áll, a megvetés, a rázúduló gúny és csúfolódás a tetőfokára hág. Gúnyos hódolattal hullnak térdre előtte:

– „Üdvöz légy, zsidók királya!” – miközben pedig az arcába vágnak, kezéből kivesszik a nádbotot – ezt a jogart, amelyik a tekintély jelképe volt –, hogy azzal csapjanak a fejére. A kihallgatás során a katonák hallották, hogy királynak csúfolják. Micsoda nevetséges ez a szemükben: ilyen ember, így néz ki, valóban király lenne?!

Azonban az Úr Jézus a katonák által okozott szenvedése is része annak a büntetésnek, amelyre mindannyian rászolgáltunk, amelyet azonban készségesen elhordozott helyettünk. Mi, emberek a bűnbe eséssel elveszítettük a királyi hivatásunkat, amelyet Isten adott az embernek. Ez a bűn rabszolgaságához vezetett. Vajon mi emberek merészelhetünk-e még királyságról beszélni? Nem hangzik-e ez túlságosan fennhéjázón? Bizonyára hihetetlen, de ez nem hamis elképzelés, mert ez volt a Teremtő eredeti célja az emberrel.

Zsolt. 8,5-10 *Mi az ember, hogy megemlékezel róla, az ember fia, hogy gondot viselsz reá? Majdnem isteni lényre tette, dicsőséggel és fönséggel koronáztad. Hatalmat adtál neki kezéd műve fölött, mindent lába alá vetettél: minden juhót és barmot, a mezők vadjait, az ég madarait s a tenger halait, mindent, ami a tengerek ösvényén kering. Uram, mi Urunk, milyen csodálatos széles e világ a te neved!*

Az Úr mindent az ember lába alá vetett, mégis az ember vétke miatt a sátán lett a világ fejedelme és az emberiség a rabszolgája lett. Ily módon a királyságunkból csak nagyon kevés maradt meg. Mivel az ember vétkezett ezzel szembe vette a rangját, gúny tárgyává tette és elveszítette azt. Mi bűnösök vagyunk, és büntetést érdemlünk. Az Úr Jézus ezért viselte a büntetésünket. Tehát ami itt történik velem, ránk nézve mély, szimbolikus (jelképes) jelentőségű. Ő úgy áll itt, mint egy megalázott, kigúnyolt király: koronája tövis, királyi ruhája valószínűleg ócska katonaköpeny, királyi jogára nád, és a tiszteletadás bizonyításáért az arcába ütnek. Ő önkéntesen adja át magát erre a megaláztatásra, mivel kezes lett értünk. A mi helyünkön áll az ítéletben, és miattunk gúnyolják és verik őt a katonák! Pilátus kivesszi a nép elé és közben a történelem egyik legjelentőségesebb bejelentését közli, miközben rámutat és azt mondja:

– „Íme az ember!” – milyen igaz Pilátusnak ez a mondása. Olyan igazság, amelyet ő maga nem fogott fel, mivel Jézus az ember igazi szimbólumát képviselte: a megalázott, nevetséges királyt. Itt áll az emberiség, itt állunk mi. Amikor a zsidók így látták az Úr Jézust, nem bírták tovább elviselni. Egy emberként kiáltották:

– „Feszítsd meg őt!” – nem csoda, ki szeretne egy ilyen kicsúfolt királyt –, olyan királyt, aki az emberiség szimbóluma, aki a mi bűneinknek lett a jelképe. Amit ez a tömeg itt követel, „feszítsd meg őt!” –, valójában az az ítélet, amelyet megérdemeltünk volna! Azonban Jézus ezt a gúnyt helyettünk viseli el, és a mi értünk hal meg a kereszten, ahol engesztelést hozott a bűnökért. Halála és feltámadása által végül elnyeri a királyságot és az örök dicsőséget.

Jel. 5,12-14 *és nagy szóval mondták: „Méltó a Bárány, akit megölték, hogy övé legyen a hatalom, a gazdagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás.” Majd hallottam, hogy minden teremtmény a mennyben, a földön, a föld alatt és a tengerben levőkkel együtt ezt mondta: „A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön-örökké!” A négy élőlény így felelt: „Ámen”, a vének pedig leborultak és imádták.*

Testvérek, mint elbukott ember így kapunk lehetőséget, hogy ismét visszakapjuk a királyságunkat. János szellemében hallja, amint a megváltottak éneklék új énekükben:

– „Te, Urunk, megvásároltál minket a véreden és tétlél minket királyokká és papokká a mi Istenünknek!”

Ebben az időben nyerjük el a teljes rehabilitációnkat, sőt, az emberiség még dicsőségesebb lesz, mint a teremtés kezdetekor valaha is volt!

Most tegyük fel magunknak a kérdést: vajon ez csak a jövőre érvényes? Nem, már ma! Ha elfogadjuk Jézus Krisztust Megváltónknak és Üdvözítőnknek, általa kiengesztelődünk az Atyával. De nemcsak erről van szó. A mennyei örök részt is megkapjuk, Jézus Krisztus örökös társai leszünk. Ezzel a gúny töviskoronáját az élet koronája váltja fel. A Jézusra terített bíborköpenyt, az igazságtalanság palástját az igazság ruhájával cseréljük fel. A Jézus kezében levő nádpálca helyett a kegyelem jogarát vesszük, amelyet mindenki felé nyújthatunk, mivel ezt Jézus nyújtotta felénk.

Ez lehetőséget ad nekünk arra, hogy Jézusban győztesek legyünk. Fel tudjuk fogni, mibe került az Úr Jézusnak, hogy értünk mindezt eltérje? Felmérjük-e, mit nyertünk általa? Ez meghaladja az emberi értelmet. Ezért, amikor erről az eseményről olvasok – csak Jézust szeretném térdre hullva, hálával imádni.

Ami mindebből a legcsodálatosabb: amit Jézus megharcolt, ahhoz semmit sem kell és nem is tudunk hozzátenni, nem tudjuk megszolgálni. Ő ezt a szenvedésével érdemelte ki a számunkra, amikor megalázott, kigúnyolt, nevetséges királyként ott áll, ahol nekünk kellett volna állnunk. Most úgy ajándékozza ezt nekünk, mint kegyelmi adományt. Az úrvacsora ünneplésénél emlékezzünk meg arról, amit Ő értünk tett.

Legyünk büszkék az örökségünkre, a királyságunkra, amelyet ő szerzett vissza a számunkra! Örüljünk, hogy bennünket tulajdon népévé tett, hogy a királyi papság öröksége szállt ránk. Vajon nem ösztönöz-e ez minket arra, hogy magunkat újból és egészen átadjuk? Akkor az embertársaink valóban az Isten gyermekeit ismerhetik fel bennünk!